

La tribuna

La política del sonall

Les receptes econòmiques que planteja el govern de DA no donen resultat

JAUME

Bartumeu

Tots recordem el sonall, aquella joguina consistent en una peça de metall que porta adherides peces movedisses que en bellugar-se produeixen un so alegre i insistent que diverteix els infants menuts.

Un any després de l'arribada de l'onada taronja al Govern no apareix cap signe de positiva reactivació econòmica.

Tot es basa, tot es fonamenta, tot es fia, al capdavant, al sonall de l'obertura econòmica que portarà, ho asseguruen dia sí i dia també, matí, tarda i nit, una onada d'inversió estrangera.

Tenim al Govern els hereus dels que van inflar la bombolla immobiliària a Andorra, que va fonamentar el creixement en la mà d'obra barata fins que la bombolla va esclatar i s'endugué milers de llocs de treball. I per molt que ho intentin dissimular són els hereus dels que van deixar per a les generacions futures els deutes pendents de les obres faraòniques.

En aquest primer any de legislatura han aparegut ja signes evidents d'una mena de «curanderisme» econòmic.

Primer es va anar escampant la llegenda que n'hi hauria prou amb fer fora el govern socialdemòcrata i instal·lar als despatxos ministerials el govern «dels millors» per a foragitar el dimoni de la desocupació. Amb un senzill canvi de color dels ministres, del vermell al taronja, les empreses tornarien a crear centenars de llocs de treball.

Amb la credulitat pròpia dels conversos semblava que una part dels sectors empresarials del país s'hagués cregut que, una volta aplicada la poció màgica de Panoràmix, els llocs de treball brollarien com

els bolets després de la pluja. Dissortadament no ha estat així i l'absència d'una orientació clara en la reforma de la fiscalitat conjuminada amb l'absència d'una ferma voluntat de reforçar la seguretat jurídica ha portat el país a la recessió.

També, avui, vigília de la celebració de la festa patronal de la Policia, es pot esmentar la promesa de l'any passat del que, com a candidat de DA, es va presentar davant els funcionaris de la Policia assegurant que mai no els baixaria la retribució salarial.

Toni Martí ha recuperat aquí aquella frase d'un conegut polític francès del segle passat que afirmava que «les promeses només comprometen als que les reben». I jo em permetria afegir als que les es-

Proliferen declaracions d'austeritat que queden desmentides ràpidament per les actuacions. Ha tornat la contractació d'assessors a preus astronòmics

colten i... se les creuen.

Per a explicar la distància sideral entre els decebedors resultats dels elixirs màgics, que havien de generar confiança i feina, i la descarnada realitat d'un 2012 de recessió econòmica i amb una taxa de desocupació que no para de créixer, a DA tenen dues receptes.

La primera és la constant referència a l'«herència rebuda» dels governs anteriors.

Com que els seria impossible traslladar culpes i responsabili-

tats a un govern socialdemòcrata que els actuals components de DA no van deixar de bloquejar ni un sol instant del 2009 al 2011, parlen dels «governos anteriors» però aquí obliden que la ciutadania té memòria històrica i sap que el factòtum parlamentari dels governs liberals des del 1995 no era altre que **Antoni Martí**, que guiava i dictava les polítiques des del Consell General.

La segona recepta és la política del sonall. Igual que es distreu als

nens amb la sonsònia del soroll, amb llums de colors i caramels, DA intenta entretenir la ciutadania amb grans escarafalls ministerials i la glosa permanent de les disposicions miraculoses de l'obertura econòmica.

S'insisteix en estímuls de cartró pedra, molt sons, però ineficaços.

Proliferen les declaracions d'austeritat que queden desmentides ràpidament per les actuacions. Ha tornat la contractació d'assessors a preus més astronòmics encara que en l'etapa liberal.

S'anuncien retallades en la despesa pública ineficient, però l'únic que es retalla és el sou d'alguns funcionaris, mentre augmenta el nombre –i el cost– dels càrrecs de relació especial o de confiança.

I tot això s'ha fet articulant la política de la por. El Govern, amb l'acompanyament d'un potent cor mediàtic, ha desplegat un discurs de culpa col·lectiva en el qual s'hauria de pagar la festa de la nostra irresponsabilitat.

S'ha fet avançar així la idea d'un escenari sense finestres que mirin al futur, posant la por en el cos de la ciutadania. La por sempre ha estat, arreu del món, el millor instrument per a la servitud voluntària.

Però el que sí ha anat fent el govern és precipitar el trencament de les condicions bàsiques d'igualtat.

El creixement exponencial de les desigualtats i la relliscada d'una part important de la població cap al precipici de la marginació fa que no es doni la igualtat de condicions pròpia de la societat democràtica que estableix la Constitució.

La fractura social entre integrats i marginats és una ferida oberta que Càritas ens acaba de recordar.

En resum, en un any de majoria absoluta, el govern de DA ha lluit molt, ha arreglat poca cosa o res i ha espatllat força.

I la ciutadania, de moment, intenten entretenir-la amb el sonall. **President del grup parlamentari socialdemòcrata**